

**תְּרִישׁ חַכָּם
פְּתִיטוֹ נְבוֹן:
אַשְׁלֵי יְוָחֶה
עַט הַבִּיט
וּלְקָח הַוָּא
אֶל בֵּיתו
גַּן אִישׁ לְפִי
לְהַשְּׁהָה:
שְׁמוֹת יְבָד**

לדו כוונן למסיך ימו עלייו מהלכים מלחנה קבל נציגי צדוקה לרוחנו גולן
קפידי קרלה: **כין דחמר ר' יוסדה.** פפלקון לדעתי (דצ' א), מעיקרתו
לחיימנו הילגינע ערליה קהי וויליגו האן סס תערוצותה באלך וו' שבדו מון
האיך ונמנעה עלייו צכל מקוס שפחו קוסה ליה מהד מגני צדוקה לרוחנו:
מפני נמי דיבוקה. דר' יוסדה קייח:

מכלו יתנו. מפי דבר זה הוכיח יפה זמיקה זו, שיתנו חומר ומילוי
זמניין לנו נזק נסעה נל' חומר ונלה הוכיח צניעין להוין וזה כלל מסקנה זו:
נימה מסנה. לסתני צניס סנתערלזון פסחיםן כו': **דלא גרא יודה.**
בדען ציניה מ' מבני צנורא סלהאנונה קיס עליין דהה ודאי מותן צניס
סהצינו מון רזוק ליין צפוזן מבני
חצורה קוחין נלה סי' צפעם נקימתו.
מכאן אמרו חכמים
על כל מדריך בצי' קזוק לבי' צעם
בל' בוגיאר לאיישויבר

(6) מק' ד"ה זומט פ"ג
 (7) מומפקת פ"ג ר"כ
 (8) געלאן ק"ה, ד' מיל סך
 (9) עי' סוף מכתש פ"ג
 טלכט ח מס' ק"ב פ"ד ד"ה
 (10) ק"ו נלעט ר"כ
 (11) ק' דעת סתום פום
 ווין ק' פום סתום פום
 ואכטמ"ס פ"ל (1) מומפקת
 פ"ח ר"כ, (2) כס, ט) וגוויס

רבני חנאנא (המשם) מארחו שמניבו בו, וכשביו נגמץ על לוי. ואם שה הוא, ידי משוכית שלך הוא, רוך עשו הינן. ממשיל מיניהם של שול. רוכ עשו הינן. מאחרו שחייבו מן השוק האותם שחייבו על הובב, הם עירוקים שיש מה ערכיהם מוקדם. נגמץ עומדים, הריין שכל אחד מהם יוציא בעקבם סחורה משלו בלב. ולבסוף יוציאו מן השוק. אלו שחייבו מן הובב, וליביך אמרנו לאנני רלא רבכ ברוחה, והניא ואם מילא הבית מהיותו מה שפה מלבד שעתה. והוליכן ובלבב שיהיא אחד מבני תחבירו. והוא דברי ר' יונה (רבנן) ור' יונה אמר:

ה' מרמו חכמים יפה שהтика לחכמים
ב' לטפחים שנאמר 'אוי' מחריש
שב: שנים שתערבו פשჩיהם וכו':
ג' נינוין דלא כר' יהודה דתניא² ואם
ה' רשות מהיות משה³ מלמד שמותמעטין
וובלבד שהוא אחד מבני חבורה
י' רב' יהודה רב' יוסף ובלבד
ו' את הפסח כמוות שהוא א"ר יוחנן
ימ' רב' יהודה בון דאמר רב'
אין שוחטין את הפסח על היחיד
לאמנוני אחרינא בהדריה קאי וכאחד
ורורה דמי א"ר אש' מתניתין נמי
קחתי ני ובן חמיש חבורות של חמישה
של חמישה אין אבל של חמישה
לא לאו מישום דלא פיש חד מבני
חברה גביה שמע מינה:

סָבִיבֵינוּ מִן פְּזֹקֶן לֵין חַפְזִוִּין מִכִּי.
חַזְוָה קָוְלָה וְלֹא סַוי בְּשֻׁתָּה לְקִימָתוֹ.
וְעַל כְּלִירָה רַבִּי יִסְדָּה הַגִּי שְׁעָם
לְקִימָתוֹ קְפָלָה דָּלִי מְגַנְיָין גַּמָּר בְּכִי
סְגִי מְלִי חַיכָּה צִין דְּלִיכָּה לְדִיבָּר יוֹסִי
וּמְמַלְיָה חַלְמָה סְחַטְלָפָה בְּשֻׁתָּה שְׁמִינָה
עַל יְדֵי סְמָנִי וּסְמָכָסָה חַיָּן מְהֻדָּן
לְלִיחְנוּנִיסָּה קִיסָּה עֲלֵיו וּרְישָׁה דְּקִמְתִּי
לְצַעַנְיָן סְחַטְלָפָה מֶלֶךְ נְבוֹתָן לְכָל
סְפָמָה טְעֵמָה מְטוֹסָה דְּפִעִי הַמְּנוּיָה
וּמִימְרָה הַסְּדָלָן סְוִוָּה סְפָמָה קָזָה
לְיִרְנוּ מְקוּומָתָן וּנוֹמִינָה עַל דְּלָן
וְהָסָה נָטוּ דְּלִיכָּה מַד מְגַבְּלָיו סְמָס
מְהֻן קָה מְמִי עַלְלָה וּסְמִיךְ כְּלוּן לְוָמָר
וּנוֹמִינָה עַל וְסַבָּל דְּכָות בְּעַלְיוֹ: (6)
וְהָסָה מְעָן. מְקַמָּעָה הַסְּדָלָן הַמְּמֻמְעָן
וּנוֹמִינָן וְצַלְצָל שִׁיכָּה הַמְּהֻדָּן מִכִּי
סְחַצְוָה קִיסָּה לְהָסְמָעָה מְמַשְׁמָעָה זָקָת
סְיוּור: כְּמוֹת אֲפֹהָ. בָּלְגָה בְּעָלִים וְהָסָה

פמקי הלכות פמח שני בקצרא

הו אין שוחטין את מהני', פיון דאמר רב

אם זה הולך והמשהן אז הוא משלך ומגניה על שלנו. והוא הולך והמשהן אז הוא השהה להוציאו יesh לך בכללים רוח הא לא (ירין) (ירין) משרות משלנו ומגינויו על כל, ולחמה צריכין אנו לך, מפניהם שאנו רודריך לחיות מי שנגנה ערך על אותו הפסח מתחלה והוא נמי גם עכשוו ערך ומכה אחרים עמו. כך עשיין בני הרובע האחים, ואשר פישון מעשה האחדות כך מעשה העשיה. וכן חמיש החובות של חמשה חמישה של עשרה עשרה ונשכנם לנו האחד מכל ומן אומרים פסחוה יודה. שים שנענברו פשחין וזה מושך לו כבש אחד והוא ממכה עמו אード כבש, וזה השוק על פסח, וזה מבה עמו כבש אחד. וזה השוק, ונמצאו שים, נסחין כבל פסח שים, וזה האשן שהרבעות והוות הקבש שנערב לפסחון מגניה האחד הקבש לעצמו לזה שהbijואן אין השוק וממנה עמו אילין, והולך אצל שמן פסחון הקבש העש, ומן הו עונשה כמעשה חברו. וכך אם אומרים איזם, אס של

בעזרת האל יתברך נשלם סדר פמח ראשון ושני